

pri mizi. Ob 5. uri popoldne stopi v sobo mož, ki nam prinaša iz Ljutomera beli kruh. Ta, kot domačin g. V., začne pripovedovati, da so mati in dva brata g. Vodopivca na smrt bolani. Ta žalostna novica je rahločutnega Miroslava tako presunila, da se je zgrudil raz stola ter za mrtu dom izdihnil svojo dušo. Pokojnik porodil se je v Ormoži l. 1859., kjer mu je bil oče c. kr. biležnik. Dovršivši četirirazrednico Ormoško, podal se je v Ptuj, kjer je absolviral 3 razrede gimnazija. Ker pa so mu med tem oča umrli, drugih pomočnikov pa ni imel, dal je tedaj šoli slovo ter šel v Celje trgovstva se učiti. Tukaj se mu je zelo hudo godilo. Ko se je tega izučil, poda se v Trst, da bi pristopil k pomorskim vojakom; pa ni bil sprejet, ker je bil še premlad. Od ondot vrnil se je tedaj čez Koroško zopet domov. Kaj je sedaj počel? Šel je zopet v štacuno, katere ni več zapustil. Kot trgovski pomočnik služboval je v Rečici, Rogatci, Krškem in v Kranji pri veletrgovci g. Krisperji; pri njem je bil na podružnici poslovodja. Dve leti služil je tudi cesarja. Ko je prišel od vojakov zopet v Kranj, zbolel je tako hudo, da se je moral podati v domačijo. Ko je zopet ozdravel, odprl je tukaj svojo lastno štacuno in krčmo. Pred lanskim poročil se je z gospodično Dragico Fabijani-jevo, lekarjevo hčerjo iz Skofje-Loke na Kranjskem. Sedaj še le, kot 29-letnemu možu, začele so mu rožice cvesti, pa prav malo si jih je utrgal. Zapustil je čez mero žalujočo soprogo in 9 mesecev starega sinka — Milko-ta. Pokojnik bil je blaga duša: sam svojo suknjo bi bil slekel ter jo podaril ubožcu ali nesrečnežu. Pri požarih bil je tako pogumen, da je večkrat celo na-se pozabil. Ako se mu je kedo tožil, da ga — žuli, rekel je vsakokrat sočutno: „Zakaj pa nič ne rečete?“ Bil je pevec in „peti b'lo vse mu na sveti“. Bili pa so mu tudi dani glasi, da smo ga v družbinskih krogih z vso pravico imenovali „Mirni-slavček“ (Miroslav). Večkrat je pripovedoval, kako pojó Savinjski plavičarji. Rad se je ponašal s tem, da je že večkrat na Preširnovem grobu pel. Sprevod bil je jako lep. Krsta bila je vsa pokrita s krasnimi vencí. Ko so č. g. župnik v imenu rodbine izrekli spremljevalcem hvalo, da so spremili pokojnika k večnemu počitku, in ko so pevcí zapeli nagrobnico: „Nad zvezdami“, jokalo je vsako oko. Te črtice naj ponesó tožno vest o smrti pokojnikovej v slovenski svet, katerega je on srčno ljubil. Prijatelje in znance njegove naj opominjajo, da se ga največkrat spominjajo v molitvi; preveč pa naj ne žalujejo. „Saj križ nam sveti govori, Da vid' mo zopet se nad zvezdami!“

A. R.

Od Kapele. (Cerkv. svečanost.) Pri nas vršila se je dne 24. junija dvojna svečanost. Svak preč. g. kanonika dr. J. Križaniča, spoštovani

kmet Alojzij Kreft v Očeslavcih, oskrbel je prekrasno podobo Lourdske M. Božje. Očeslavske deklice prinesó lepo okinčano podobo v Hlaponce do Domanjkove kapele. Milostljivi gosp. kanonik, ki so bili naprošeni, da blagoslovijo to altarsko podobo Matere Božje, potrudili so se semkaj ter v spremstvu domačega župnika in velike množine ljudstva šli tje do omenjene kapele naproti. Kakih 250 belo-oblečenih deklic bilo je k redu. Ko vzdignejo sv. matere Božje podobo, zadonijo milozvoneči glasovi iz neštevilnih mladih grl proslavljajo Brezmadežnico z lurško zvonečo pesnijo, in velikanska procesija giblje se tje gor proti cerkvi, kjer je vse natlačeno čakajočega ljudstva stalo med tem, ko je cerkev bila že vsa polna. Ko se dolga vrsta belo-oblečenih deklic v cerkvi prikaže, radostno gledajo vsi proti vratom, bode-li skorej videti tudi podoba Marijina in ko jo ugledajo zapazil si, kako je v marsikaterem očesu zaigrala biserno-svetla solza radosti nad milino, ki sije iz obraza mojstersko izrezljane podobe. Na prirejen prostor postavljeno podobo blagoslovijo preč. g. kanonik ter stopijo na prižnico in vernikom pomen svečanosti razložijo, Marijo njihovemu češčenju, a njih Marijinemu mogočnemu varstvu priporočijo, potem pa slovesno veliko sv. mešo zapojejo na čast L. M. B. Stregli so jim zlatomešnik preč. g. dekan Jož Simonič, vlč. g. O. Em. Šlander, kapitulár Admontski in domači župnik. — Po dovršeni službi božji se ljudstvo razide, a zbere se popoldne drugó, ker vršila se je še druga svečanost, — posvečitev namreč povečanega pokapališča. Po opravljeni večernici šlo je ljudstvo moleč na pokališče; strmé je gledalo ondi slovesen obred in — molčalo, utopljeno v misli: „Glej! tukaj bo počitek tudi mojim trudnim kostem“. Utis bil je velik. Počasi se ljudstvo razide in dobro razumevši vzvišeni pomen slavnosti, vrnilo se je tiho domu, ne iskajoč nikakega posvetnega razveseljevanja; duše bile so nasičene s hrano nebeško. Daj Bog, da ta dobrodejni utis nikdar ne izgine iz vernozvestih src. Vršitelju slavnosti, preč. gospodu kanoniku dr. Ivanu Križaniču pa, kateri so vročino dneva s toliko požrtvovalnostjo prenašali in ostalim velč. gg. ki so se v povečanje slavnosti sem gor potrudili, vskliknemo hvaležni župljani: Bog Vam plati in Marija!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Vsako poletje počí enkrat glas, naj si nemški liberalci podajo roko v večno zvezo, toda vselej se jim razpočí ta glas o zvezi, kakor puhla repa. Za to ne damo tudi letos na enak glas, ki se sedaj razlega po nemških novinah, nič kaj veliko. — V višjih vojaških krogih se godé spremembe, ne da

jim vedó ljudje prav vzroka. Poveljnik 3. vojaškega oddelka v Gradci, fzm. Kuhn izstopi, kakor se pravi za čas, iz vojaške službe in na njegovo mesto pride fml. Schönfeld, dotlej vojaški poveljnik v Sibiriji na Erdeljskem. — V Gradci je bilo zadnji teden zborovanje nemških avstrijskih učiteljev. Bilo jih je bojda kacic 1000 in sklenili so neko izjavo, ki se stavi po robu zoper vsako spremembo postave za ljudske šole. No doslej še ne poznamo drevesa, ki bi bilo vzrastlo do nebá in menimo, da tudi jeza teh gospodičev ne bode naše vlade posebno pretresla. — Za poslanca se ponuja Velikovskemu okraju neki Plautz. Ni dvoma, da se mož tovariši z nemškim poslancem Laxom in iz tega lahko vedó slov. volilci, da zasluži mož od njih le brco. Previdnim bode pa vse eno biti narodnim volilcem, kajti nemškutarija prime se njega gotovo, kar le kje po slov. Koroškem leze in gre. — Krajski dež. glavar, grof Thurn-Valsassina je v ponedeljek dne 23. julija umrl na svoji graščini pri Radoljici. Ranjci grof je bil kot dež. glavar skrben domoljub in Slovencem ni delal zaver. — Cesarska svečanost v Logatci se je izvršila zadnjo nedeljo izvrstno in je bilo več kakor 2000 ljudi pri veselici. Okr. glavar dr. Rus in posebno drž. poslanec dr. Ferjančič je narisal očetovo skrb svitlega cesarja, ki obsega vse avstrijske narode. — Po Goriškem imajo letos obilo sadja, toda njih sadje je rano in se ne drži dolgo. Zato jim ga je treba ali hitro, po ceni prodati ali sušiti. Domoljubje jim svetujejo, naj se poprimejo bolj sušenja, kajti vsako leto ni za sadje in suho pride tudi domačim prav. — Česka telovadna društva „Sokol“ gredó meseca septembra skozi Ljubljano v Trst in Benetke. Njim se pridruži po veselicah v Ljubljani, dne 8. in 9. tudi več slov. „Sokolcev“. — V Trstu dobé višji dac na pivo ter gre ta denar v mestno kaso. Dac bode posledj od hl. 50 kr. — Po Dalmaciji biva Hrvatov. Srbov in Italijanov. Doslej so si bili hrvaški in srbski poslanci precej navskiž in sedaj se pravi, da so sklenili prijateljstvo med seboj. To bi bilo vsekako dobro. — Na Ogerskem jim hodi število ljudskih učiteljc že na pot ter ne znajo, kam jih naj nastavijo. No tega si je pač ogerska vlada sama kriva, čsmu pa je vabila hčere raznih uradnikov s tolikim denarjem na učiteljšča? Skraja je bilo to morebiti dobro, toda drž. kasa je bila pač predolgo odprta!

Vnanje države. Svečanosti, ki so vršé o prihodu nemškega cesarja Viljema na Ruskem, polnijo skoraj vsem novinam po cele predale, a nobene ne vedó, kaj da kje pomeni to za preperelo Evropo. Ugiblje se po njih pač veliko a mi ne rečemo, da je posebno veliko resnice v tem. Toliko pa je že resnica, da še vsaj letos ne pride nikjer do vojske. — Princ Ko-

burški ali sedaj knez Bolgarski utegne biti prvi, ki bode čutil, kaj da sta nemški cesar in ruski car med seboj dognala. Že sedaj je vsa podoba, da mu ugasnuje zvezda sreče. Škoda za lep denar, ki mu ga nihče ne povrne, ako ga potisnejo kedaj čez meje! — Srbija se bliža hudim dnevom; čedalje bolj se kaže, da ljudstvo ne mara veliko za kralja. Kraljica je sedaj v Haagu na Nizozemskem in pravi se, da pojde od ondot na Rusko. — Turčija je dala Rusiji odgovor na vprašanje, kedaj ji izplača vojno odškodnino, — na papirji, Rusom bil bi pa ljubši odgovor v denarji. — Po Turčiji je velik strah, češ, da jim vzeme Rusija trdnjavo Arzum, Avstrija pa Solun. Mogoče, toda kar tako naglo še ne. — Grški kralj je odpotoval iz Aten skozi Dunaj v Peterburg na Rusko. Ondu biva že delj časa kraljica. — Italijanski kralj se ne počuti posebno dobro v Rimu; zadnji petek ga je celo omotica prijela in je zato naglo odpotoval v Florencijo. — V Madridu je bila mala vstaja zavoljo davka na žganje. To nesrečno žganje! — Predsednik francoske republike, Carnot, je zadnje dni potoval po južni Franciji in so ga po vseh mestih vsprejemali, kakor kacega kralja. Možu je to vidno dopadlo, ter je imel vsled tega povsod ljubeznivih besed na razpolaganje. — General Boulanger je že ozdravel, toda njegova veljava ginéva vidno, v okraji Ardéche je propadel pri volitvi, njegov nasprotnik je skoraj polovico več glasov dobil. — Angleška zbornica je vsprejela novo postavo gledé krajne uprave ali, kar je tisto, občinsko postavo. Škoda, da ne velja ta postavo tudi za Irsko. — Na otoku Haiti je velika vstaja v glavnem mestu Portau-Prince, ter je že več javnih poslopij požganih. Brž ko ne so le tolo vaji, ki lahko ropajo v požaru. Hudobije je pač veliko po svetu. — Tudi v Chicagu, v severni Ameriki imajo hudodelce — anarhiste. To so delalci, ki bi radi brez dela živeli. Prišli pa so jim na sled velike zarote ter jih že precej déli pod ključ.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Tretja glavna cerkev je stolna cerkev rimskega škofa, ki je posvečena sv. Janezu krstitelju. Cerkev stoji poleg Laterana, ki je škofijski grad papežev. Do 13. stoletja so papeži rajši v tej palači stanovali, in še le potem so se v Vatikan preselili. To je bila prva cerkev, katero je cesar Konstantin postavil, in sveti papež Silvester za očitno božjo službo posvetil. Cerkev je tako lepo opravljena, da jo „zlato“ zovejo. V njej so pet vesoljnih cerkvenih zborov